

да го заколят, за да не ги издаде ако си отиде жив в селото.

Другарите на дядо Радко почакали, почакали, па си тръгнали да го дирят наоколо из гората. Като не го открили, почнали да вкат. По едно време, като вървели, чули откъмто поляната нещо като сподавен човешки плач. Чули, че се изревало и нищо повече. Изплашили се много и трътили да бягат. Подбират и дядова Радкова вол. Идват си в село посред нощ.

Баба Радковица чакала, чакала и не се стърпяла и отива из комшиите си да ги пита де останал стопанина ѝ. Те ѝ рекли, че останал да сече дрянови корени да ѝ прави нови колелца за скрипалците на стана. Поуспокоила се баба Радковица, но на съмване нещо почнало да я жегва. Накрулела се и право у султана. Почнала да му плаче и да му разправя.

Повикал султана дядо Радковите другари. Поусукал ги малко и те му разказали какво чули и мислили от игла до конец.

Вдига са тогаз една потеря от българи да претърсят цялата гора. Като отишли на онова място, без много мъка открили полянката. До самото огнище видели дядо Радко с прерязано гърло и отворени очи. Претърсили наоколо. Няма нищо. Тогава забелязали, че на една голяма плоча, на която хайдутите си печели квасници имало написано писмо: "Ние, които заклахме този вашенец, сме български хайдуте. Ние знаем, че погубихме един невинен човечец, но така трябваше. Защото той иначе щеше да ни предаде без да ще. Турците щяха да избият всинца ни. Решихме да умре невинен брат, но да останем живи ние, за да мъстим на поганците турци, които тъпчат с нозете си българската земя и сквернят родните домове."

Вдигнали исерлийци трупа на дядо Радко и го занесли да го погребат, както му е адета. А за спомен, мястото, където е намерен заклания дядо Радко, оградили с камъни. И до ден днешен тези големи камъни стоят там. А местността се нарича Дядо Радков гроб.

148. КОМИТА ОТ с. КРУШАРЕ

Аз не гу помня, но съм слушал от дядо си, от баба си, от баща си, майка си, че съм имал вуйчо Слав Иванов Славов- човек буен, на турчин калпак не свалял. Винаги щом забележел някой турчан да изтезава някои българи и той са намясвал и набива турчана. Няколко пъти наниса побоища и те го затырсват и той отива в Ахмед ага- богат турчин в селото- той ги укривал- като станело дума, че в Крушаре има комити, той казвал, че няма. Имало един, Султана го казвали, казвал, че има. Един ден нанесъл побой на един турчан, вуйчо го дострашало да остане в агата, ами избягва. Това е било през 1874 г. Намира в балкана Панайот Хитов с четата. През нея година става едно стълкновение между башибозук и